

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka v právní věci

žalobce: **Doc. MUDr. P. Z., Ph. D., FRCS, MBA**
zastoupený advokátem JUDr. Stanislavem Kadečkou
sídlem AK Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: **Rektor Ostravské univerzity**
sídlem Dvořákova 7, 701 03 Ostrava - Moravská Ostrava
zastoupený advokátem Pavlem Uhlem
sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. OU-57842/90-2018, ve věci
předběžného opatření**

takto:

- I. Fakultní nemocnice Ostrava, sídlem 17. listopadu 1790/5, 708 52 Ostrava – Poruba,
není osobou zúčastněnou na řízení.

- II. Rozhodnutí Rektora Ostravské univerzity ze dne 9. 7. 2018, č. j. OU-57842/90-2018 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Stanislava Kadečky, sídlem AK Teplého 2786, 530 02 Pardubice.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. OU-57842/90-2018, jímž bylo přikázáno žalobci, aby se zdržel výkonu funkce děkana Lékařské fakulty Ostravské univerzity (dále jen „LF OU“) až do skončení řízení o odvolání z funkce děkana zahájeného dne 13. 10. 2016 podáním písemného návrhu předsedovi akademického senátu LF OU na podání návrhu na odvolání žalobce z funkce děkana rektorovi Ostravské univerzity. Současně bylo označeným rozhodnutím přikázáno LF OU, aby neumožnila žalobci výkon funkce děkana až do skončení předmětného řízení.
2. V podané žalobě žalobce nejprve poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2018, č. j. 22 A 5/2017-40, jímž zdejší soud zrušil rozhodnutí Rektora Ostravské univerzity ze dne 8. 11. 2016, č. j. OU 82455/90-2016 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když tímto rozhodnutím žalovaný na návrh akademického senátu LF OU rozhodl o odvolání žalobce z funkce děkana této fakulty. Důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného soudem byla zásadní právní vada podkladového návrhu akademického senátu na odvolání žalobce z funkce děkana spočívající v nezákonném obsazení jednoho ze senátorských mandátů, resp. v rozhodování akademického senátu v nesprávném složení. Soud dospěl k závěru, že návrh akademického senátu na odvolání žalobce z funkce děkana LF OU není způsobilým podkladem pro rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu, a proto na jeho základě žalobce odvolat nelze. Podle žalobce nemá již žalovaný po vrácení věci soudem jinou právně konformní možnost, než ukončit správní řízení s jediným možným výsledkem, a to neodvoláním děkana z funkce. Skutečnost, že věc byla soudem „vrácena k dalšímu řízení“, si žalovaný vyložil nesprávným způsobem. Žalobce, jemuž byla správním soudem poskytnuta právní ochrana, legitimně očekával rychlé ukončení předmětného správního řízení o nezákonném návrhu akademického senátu následované nerušeným výkonem jeho veřejné funkce. Místo toho však žalovaný vydal napadené rozhodnutí o předběžném opatření, jímž žalobci zabránil ve výkonu funkce děkana, údajně z toho důvodu, že bude třeba nového hlasování akademického senátu o návrhu na odvolání žalobce z funkce. Žalovaný k opodstatnění svého postupu konstruuje ničím nepodloženou, neodůvodněnou a optikou zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) zcela chybnou premisu, že správní řízení, v němž má po vrácení věci soudem pokračovat, bylo zahájeno podáním návrhu na odvolání děkana akademickému senátu LF OU a že je tedy třeba, aby akademický senát tento návrh opětovně projednal. Podle žalobce je tato konstrukce nesprávná a nezákonná, neboť adekvátní reakcí na zrušující rozsudek správního soudu nemůže být nový pokus odhlasovat návrh v akademickém senátu a dosáhnout poté odvolání žalobce z funkce. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svých právech, a proto se domáhá jeho zrušení.

3. V další části žaloby žalobce uvedl důvody, pro které se domnívá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a nejedná se o rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s. Žalobce předně namítl, že smyslem, cílem a důsledkem napadeného rozhodnutí není žádná zatímní úprava poměrů účastníků řízení opřena o rozumně obhajitelné důvody, ale definitivní zabránění žalobci vykonávat jeho veřejnou funkci. Nemůže se proto jednat o rozhodnutí předběžné povahy, jakkoliv je takto správním orgánem formálně označeno. Žalobce poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 10. 2009 sp. zn. 2 Afs 186/2006, publikované ve Sb. NSS pod č. 1982/2010, které vyslovalo, podle jakých kritérií je třeba posuzovat rozhodnutí, u něhož vyvstávají pochybnosti, zda se jedná o rozhodnutí předběžné povahy či rozhodnutí konečné. NSS vyslovil, že: *„O rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné“*.
4. Žalobce má za to, že v posuzované věci není splněna podmínka věcné souvislosti, kterou rozšířený senát konkretizoval tak, že *„konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné, aby bylo možné v rámci jeho přezkumu docílit (byť zprostředkovaně) přezkumu předběžného rozhodnutí. Zákonem předvídané předpoklady pro vydání předběžného a konečného rozhodnutí by měly být také obdobné... Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mimo jiné o vztazích zatímně upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž nebylo možné domoci se, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí“*. Žalobce dále poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 332/2017, jímž bylo zrušeno usnesení správního soudu o odmítnutí žaloby směřující proti předběžnému opatření správního orgánu a vyslovil zde, že: *„Nestačí tedy skutečnost, že předběžné opatření je vydáváno v rámci neskončeného kolaudačního řízení, které má být ukončeno rozhodnutím, a že vydáním tohoto konečného rozhodnutí bude ukončena účinnost předběžného opatření. Podstatná je skutečnost, zda zde mezi předběžným opatřením a konečným rozhodnutím existuje věcná souvislost, v jejímž důsledku bude možno v rámci soudního přezkumu konečného rozhodnutí zkoumat i zákonnost daného opatření“*.
5. V posuzované věci podle žalobce ve vztahu ke konečnému rozhodnutí žalovaného, které snad hodlá vydat po opětovném hlasování akademického senátu o návrhu na odvolání z funkce děkana, mohou nastat následující situace:
- buď k odvolání žalobce z funkce děkana nedoručí, a nelze proto z tohoto důvodu vyčkávat s případnou soudní obranou až do konečného rozhodnutí, nebo
 - bude žalobce na základě nového návrhu akademického senátu odvolán z funkce, v takovém případě však půjde o rozhodnutí v jiném správním řízení (o novém

návrhu akademického senátu) než v tom, v němž má žalovaný po vrácení věci soudem pokračovat – a ani v rámci přezkumu tohoto nového rozhodnutí by nebylo možno napadené rozhodnutí přezkoumat.

6. Současně žalobce učinil návrh na přiznání odkladného účinku, když zásah do jeho právní sféry spočívá právě ve znemožnění výkonu funkce děkana.
7. Žalovaný se ve vyjádření nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby, která je podle jeho názoru nepřipustná, když se jedná o rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s. Argumentaci žalobce v návaznosti na rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 186/2006 považuje žalovaný za nekorektní. Nesprávný je především odkaz na skutečnost, že žalobci končí v brzké době časově omezený mandát, z čehož dovozuje, že rozhodnutí formálně předběžné je ve svých důsledcích rozhodnutím fakticky konečným. Tato argumentace je nepřijatelná z toho důvodu, že skutečnost, že mandát skončí, je dána a nastala by za všech okolností a její důsledky jsou žalovanému nepřičitatelné, a to v kombinaci s jinými okolnostmi. Pokud by žalobci končil mandát např. za dva roky a předběžné rozhodnutí by jej omezovalo pouze do doby, než rozhodne opětovně akademický senát, pak by taková argumentace nemohla obstát. Důsledkem napadeného rozhodnutí je dočasná úprava poměrů a pokud na tyto důsledky časově navážou jiné okolnosti, není možné tyto okolnosti přičítat právní povaze dočasného opatření. Skončení mandátu není důsledkem postupu žalovaného a do řešení právních otázek spjatých s touto žalobou nevstupuje. Žalovaný sám svým postupem usiluje o to, aby věc, ke které se vztahuje napadené rozhodnutí, byla vyřízena co nejdříve, ideálně dříve, než mandát žalobce skončí. Žalovaný v rámci svých možností vede akademický senát LF OU k tomu, aby o věci hlasoval pokud možno co nejdříve. Podle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje všechny tři znaky materiálního rozhodnutí předběžné povahy, tj. podmínku časovou, věcnou a osobní, neboť je vydáno v zahájeném řízení a je omezeno na dobu jeho trvání. Splňuje také podmínku věcnou, když jeho důsledky budou přezkoumatelné, pokud bude konečné rozhodnutí napadeno a důsledky napadeného opatření budou konzumovány konečným rozhodnutím. Žalovaný má na rozdíl od žalobce za to, že v současnosti rozhoduje akademický senát v jednom a tomtéž řízení, které v důsledku derogačního rozsudku krajského soudu obživovalo. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není dotčena ani jednou z možných variant vývoje. Pravidelným znakem všech předběžných rozhodnutí a dočasných úprav je, že zasáhnou přechodně do práv dotčených osob, i pokud řízení nakonec skončí v jejich prospěch. V takovém případě pak nelze přechodné důsledky takového dopadu předběžné a dočasné úpravy soudně testovat. Není takto nijak porušena podmínka předběžné povahy takového rozhodnutí. Právní řád zná jiné nástroje, jak důsledky přechodného zásahu do práv saturovat. Podle žalovaného tedy je napadené rozhodnutí z uvedených důvodů rozhodnutím předběžné povahy, žaloba proti němu je nepřipustná a měla by být odmítnuta.
8. V další části svého vyjádření se žalovaný zabýval důvodností žaloby. Žalobcova konstrukce, že jediným formálním důsledkem původního derogačního rozsudku krajského soudu mohlo být zastavení řízení nebo odmítnutí vadného návrhu senátu, a proto není možné vydávat předběžné opatření formálně se opírající o existenci původního řízení, je podle žalovaného nesprávná. Žalobce zcela pomíjí specifickou proceduru odvolání děkana

upravenou zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v platném znění (dále jen „zákon o vysokých školách“), jakožto zvláštním právním předpisem, který předpokládá, že těžiště rozhodování o tom, zda bude děkan jmenován či odvolán, leží na akademickém senátu fakulty. Rektor pak vůli akademického senátu provede, pokud se zjevně nepřičí zákonu. Funkce rektora je korektivní, kdy disponuje správní úvahou návrhu z důležitých důvodů nevyhovět, ale je zvykem, že tak činí spíše zdrženlivě. Jestliže těžiště rozhodovací procedury tkví v projednání v akademickém senátu, nelze na tuto fázi nahlížet jako na proceduru, která není součástí procedury o odvolání děkana. Jedná se naopak o její esenciální součást. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2011, sp. zn. 7 As 66/2010, který podporuje závěr, že těžiště rozhodovací procedury je v rozhodování akademického senátu jakožto orgánu akademické samosprávy. Podle žalovaného celá procedura, jež může vyústit v odvolání děkana, je zahájena okamžikem, kdy je spuštěna rozhodovací činnost akademického senátu. Zákon svěřuje statutární pravomoc přijímat jednací řády jednotlivým fakultám. V posuzované věci je jednacím řádem LF OU stanoveno formální kritérium, kterým musí být procedura projednávání otázky v senátu fakulty zahájena. Procedura je zahájena v okamžiku, kdy subjekt, jenž není orgánem veřejného práva (člen akademické obce) učiní úkon vůči orgánu veřejné moci, jenž provádí úvodní část procedury, tedy akademickému senátu. Následně musí být o návrhu informována dotčená osoba a musí jí být dán čas na přípravu. Všechny tyto prvky nasvědčují, že se jedná o formální proceduru, jejíž podstatou je věcné řešení otázky. Naopak předložení již schváleného návrhu senátem fakulty rektorovi není návrhem ve smyslu zahájení správního řízení, ale pouze komunikačním nástrojem dvou různých orgánů jedné veřejnoprávní korporace; strukturálně vzato se jedná o zákonem předvídaný procedurální krok. Z hlediska správního práva může být matoucí, že správní řízení se nejprve vede před jedním orgánem a následně v jiné fázi před orgánem jiným. Tato skutečnost není však v právu nijak neobvyklá. Žalovaný pro srovnání poukázal na trestní řízení vedené nejprve před policií, pak před státním zástupcem a nakonec před soudem. Dále žalovaný uvedl, že obdobnou procedurou jako je řízení o odvolání děkana, je procedura projednání ústavní žaloby proti prezidentu republiky podle článku 65 Ústavy, který rovněž předpokládá návrh senátu, jenž musí mít určité náležitosti. Za zahájení celé procedury se pak považuje spuštění procedury v senátu, která má rovněž určité náležitosti. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

9. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalovaný uvedl, že akademický senát LF OU by měl v brzké době o věci hlasovat a věc by tedy měla být vyřešena. Ačkoliv současný stav představuje pro žalobce určité omezení, nejedná se o nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Pokud by byl žalobě přiznán odkladný účinek, musel by žalovaný zahájit okamžitě obnovu řízení vůči pozdějšímu děkanovi a následně jej ihned zavázat předběžným opatřením, aby se zdržel výkonu funkce. Procedura obnovy řízení by musela být dokončena bez ohledu na to, zda by později byl žalobce opětovně odvolán. Jestliže žalovaný má možnost určité správní úvahy v otázce zahájení obnovy řízení (veřejný zájem), tak v okamžiku, kdy už je řízení obnoveno, nemá možnost z právní úvahy proceduru zastavit. V takovém případě by došlo ke zrušení jmenování později jmenovaného děkana, jenž nabyl funkci legitimně v dobré víře. Výsledkem by pak bylo to, že namísto dvou děkanů by nebyl děkan žádný. Závěrem žalovaný zdůraznil, že vedení procesu, dokud není ukončen a řešení přechodných kolizních zájmů, je v rukách příslušného orgánu veřejné moci, tedy rektora. Žalobce se

však domáhá zásahu soudu do řešení kolizní situace, která má být v budoucnu věcně vyřešena orgány akademické samosprávy. Pokud by soud přijal rozhodnutí o odkladu účinku, pak by zmařil nebo zásadně ohrozil v současnosti nastavený proces, který by sporné otázky odklidil rozhodnutím toho, kdo je k řešení otázky povolán, tedy orgánu fakultní samosprávy. Tento možný závěr důsledků přijetí odkladného účinku pak zakládá podle žalovaného rozpor takového rozhodnutí s důležitým veřejným zájmem, kterým je potřeba procesy udržet ve struktuře priorit a závazností, aby nedošlo k úplnému bezvládní na příslušné fakultě. Žalovaný navrhl, aby soud odkladný účinek žalobě nepřiznal.

10. Krajský soud se primárně zabýval otázkou charakteru napadeného rozhodnutí, tedy posouzením, zda se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, které je z přezkumu ve správním soudnictví vyloučeno dle ust. § 70 písm. b) s. ř. s., anebo zda jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., které soudnímu přezkumu podléhá. Pokud jde o tři podmínky charakterizující rozhodnutí předběžného charakteru (vymezené usnesením NSS sp. zn. 2 Afs 186/2006), má krajský soud za to, že podmínka časová a osobní jsou nepochybně naplněny. Jinak tomu však je u podmínky věcné. Stávající judikatura (srov. např. rozsudky NSS sp. zn. 2 Afs 186/2006, 2 As 332/2017) klade důraz na to, že konečné rozhodnutí v sobě musí zahrnout i rozhodnutí předběžné, neboť vždy musí být možné alespoň zprostředkovaně se domoci přezkumu předběžného rozhodnutí. V posuzované věci považuje krajský soud za logický předpoklad žalobce, že v obou případech možného rozhodnutí rektora o novém návrhu nebude soudní přezkum nyní napadeného rozhodnutí možný. Pokud by návrh na odvolání akademický senát neschválil, žalobce by na soudní ochranu nedosáhl, neboť celá procedura by tím byla ukončena. Stejně tak by se stalo, pokud by byl na základě nového návrhu akademického senátu z funkce děkana odvolán, protože předmětem řízení by zde byl onen nový návrh, jenž by vyvolal nové řízení, kdežto předběžné opatření, jež je nyní napadáno, spadá do řízení předchozího, jehož předmětem byl nezpůsobit návrh akademického senátu, a které dosud nebylo ukončeno. Argumentace žalovaného, že v případech předběžných rozhodnutí, kdy řízení nakonec skončí ve prospěch dotčené osoby, jednoduše nelze přechodné důsledky takového dopadu soudně testovat, je zcela proti shora citované judikatuře NSS. Pro úplnost krajský soud uvádí, že se shoduje s žalovaným v tom, že skončení mandátu je objektivní skutečností, která nemůže mít vliv na řešení právních otázek spojených s touto žalobou, a proto je také skutečností zcela irelevantní pro posouzení věci soudem. Na základě uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že pro nesplnění podmínky věcné souvislosti nelze napadené rozhodnutí považovat za rozhodnutí, které by bylo vyloučeno ze soudního přezkumu ve smyslu ust. § 70b s. ř. s., a proto je proti tomuto rozhodnutí žaloba podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. přípustná.

11. Podáním doručeným krajskému soudu dne 18. 9. 2018 sdělila soudu Fakultní nemocnice Ostrava, že hodlá v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 s. ř. s. Krajský soud proto zkoumal existenci materiálních podmínek účastenství této právnické osoby na daném řízení. Fakultní nemocnice Ostrava svou účast na řízení odůvodňuje tím, že ze strany současného děkana LF OU jsou blokována již platně vyhlášená výběrová řízení na vybrané posty přednostů klinik, a tato situace jednak objektivně významně ztěžuje realizaci personální politiky a fungování Fakultní nemocnice Ostrava, a jednak jsou ze strany LF OU zpochybňovány dosavadní kroky učiněné žalobcem se zřejmými negativními dopady na právní jistotu všech zúčastněných, přičemž

blokační situace je umožněna právě existencí napadeného rozhodnutí. Krajský soud v tomto tvrzení neshledal důvody pro to, aby Fakultní nemocnici Ostrava bylo přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť přímé dotčení na jejích právech napadeným rozhodnutím neshledal. Osobou zúčastněnou na řízení podle ust. § 34 odst. 1 s. ř. s., může být pouze ten, kdo byl přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí. V posuzované věci je žalobou napadán procesní postup rektora, jakožto správního orgánu v proceduře odvolání děkana LF OU. Soud zde posuzuje průběh procedury, na níž se podílí akademická samospráva LF OU a rektor univerzity. Zásadní právní otázka, kterou se soud musí zabývat při přezkumu napadeného rozhodnutí, spočívá tedy v rovině procesní. Tvrzené dotčení práv Fakultní nemocnice Ostrava, jež se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, však spočívá v rovině faktického výkonu funkce děkana. Pro Fakultní nemocnici Ostrava je dle její argumentace podstatné, která konkrétní fyzická osoba bude výkon funkce děkana vykonávat, a proto nemůže být v tomto soudním řízení, jehož podstatou je rovina procedurální, přímo dotčena na svých právech. Na základě uvedeného krajský soud výrokem I. tohoto rozsudku vyslovil, že Fakultní nemocnice Ostrava není osobou zúčastněnou na tomto řízení.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování (§ 75 s. ř. s.) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
13. Z listin předložených žalovaným soud zjistil, že dne 7. 11. 2016 byl žalovanému předložen návrh akademického senátu LF OU na odvolání žalobce z funkce děkana LF OU. Dne 8. 11. 2016 pod č. j. OU-82455/900-2016 vydal žalovaný rozhodnutí, jímž odvolal žalobce z funkce děkana. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2018, č. j. 22 A 5/2017-40, který nabyl právní moci dne 4. 7. 2018. Dne 9. 7. 2018 pod č. j. OU-57842/90-2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že zrušujícím rozsudkem krajského soudu nebyl zpochybněn akt zahájení procedury vedoucí k odvolání děkana, tedy podání kvalifikovaného návrhu na přijetí příslušného návrhu akademickým senátem a nebyla zpochybněna ani skutečnost, že akademický senát rozhodl o přípustnosti tohoto návrhu. Žalovaný má tedy za to, že řízení se vrátilo do fáze, která jako poslední nebyla soudním rozhodnutím zpochybněna z hlediska jeho zákonnosti, takže o návrhu na odvolání děkana musí znovu hlasovat akademický senát a podle jeho výsledku rozhodovat rektor. Žalovaný dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro potřebu upravit poměry účastníků během řízení a zdůraznil, že původní návrh na projednání návrhu v akademickém senátu se opíral o závažné věcné důvody. Dále žalovaný poukázal také na skutkové okolnosti, které jsou předmětem trestního oznámení ze dne 11. 10. 2017 ze strany Fakultní nemocnice Ostrava proti žalobci a další fyzické a právnické osobě. Současně uvedl, že místo děkana je znovu obsazeno a souběžný výkon veřejné funkce, která má individuální povahu, dvěma různými osobami nelze zajistit. V případě, že by k odvolání žalobce nedošlo, bylo by třeba zahájit řízení o obnově řízení ve vztahu ke jmenování mezitím zvoleného děkana. Zahajovat tuto proceduru, která předjímá stejný zásah do výkonu veřejné moci, jen v případě jiné osoby, v současnosti nemá podle žalovaného smysl, dokud nebude postaveno najisto, jak skončí současná procedura, která může vyústit v odvolání žalobce z funkce děkana. Všechny tyto skutečnosti podle žalovaného vytvářejí ve svém souhrnu zájem na dočasném řešení otázky výkonu děkanské funkce žalobcem, a to takový, aby se po dobu řízení výkonu této funkce

zdržel. Přípisem ze dne 11. 7. 2018 vyzval žalovaný akademický senát LF OU, aby bezodkladně hlasoval o návrhu na odvolání děkana, který byl podán dne 13. 10. 2016 a následně připuštěn k projednání. Dle oznámení o zasedání akademického senátu LF OU ze dne 30. 8. 2018 toto proběhne dne 26. 9. 2018.

14. K věcným důvodům žaloby krajský soud uvádí následující: Je nepochybné, že žalobní návrh je nutno posuzovat v návaznosti na závěry, k nimž zdejší soud dospěl ve zrušujícím rozsudku ze dne 24. 5. 2018, č. j. 22 A 5/2017-40, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2016, č. j. OU-82455/90-2016 o odvolání žalobce z funkce děkana a současně mu věc vrátil k dalšímu řízení, jejichž podstatou bylo, že došlo k nezákonnému složení akademického senátu, pro které nebylo možno vyloučit, že přijetí konkrétního rozhodnutí akademického senátu (návrhu na odvolání žalobce z funkce děkana) ovlivnila přítomnost neprávem kooptované senátorky. Zrušením rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce děkana soudem a vrácením věci žalovanému k dalšímu řízení vznikla procesní situace, kdy věc byla vrácena do stádia řízení před žalovaným, který z titulu rektora měl povinnost rozhodnout o návrhu akademického senátu, jenž byl soudem označen za návrh nezpůsobilý být podkladem pro rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce děkana. Soud se ztotožňuje s žalobcem v jeho názoru, že toto řízení o návrhu akademického senátu ze dne 7. 11. 2016 je řízením, které je nutno v souladu se základními principy správního řízení procesně ukončit. Ve smyslu ust. § 28 odst. 2 rektor odvolává děkana na návrh akademického senátu. Je postaveno najisto, a to i stávající judikaturou správních soudů (např. rozsudek NSS sp. zn. 7 As 66/2010), že rektor v těchto případech rozhoduje z pozice správního orgánu a jeho rozhodnutí podléhá soudní kognici ve správním soudnictví. Z právní úpravy obsažené v zákoně o vysokých školách (§§ 27 a 28 zákona) plyne, že mechanismus odvolání děkana z funkce je kombinací aktivní činnosti akademického senátu a rektora. Jedná se o proceduru skládající se z jednotlivých dílčích procesů, kdy na počátku stojí návrh některého ze senátorů na odvolání děkana, který je po projednání akademického senátu přijat, jestliže se pro něj vyslovila potřebná většina členů akademického senátu (v tomto konkrétním případě, jak je upraveno článkem 7 odst. 4 věty třetí volebního a jednacího řádu akademického senátu LF OU, to jsou nejméně tři pětiny všech členů akademického senátu). Tato fáze procedury probíhá v rámci akademické samosprávy. Teprve podáním návrhu akademického senátu na odvolání děkana rektorovi se zahajuje správní řízení, jehož předmět je vymezen právě oním konkrétním návrhem. Návrh člena akademického senátu adresovaný akademickému senátu, jímž je navrhováno odvolání děkana, je sice návrhem, jímž se celá procedura odvolání děkana zahajuje, ale ve vztahu k následnému postupu rektora nemá tento návrh žádnou relevanci. Proto ani za situace, kdy bylo rozhodnutí o odvolání děkana zrušeno soudem a věc vrácena rektorovi k dalšímu řízení, nemůže být návrh senátora na zahájení procedury odvolání děkana, o němž má být akademickým senátem rozhodnuto relevantním důvodem, na který by měl rektor brát zřetel ve svém dalším procesním postupu poté, co mu byla rozsudkem soudu věc vrácena k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení s ohledem na závazný právní názor soudu, že návrh akademického senátu na odvolání děkana nebyl v této konkrétní věci způsobilým podkladem pro jeho odvolání, rektorovi nezbyvá, než řízení o tomto návrhu způsobem předvídaným správním řádem ukončit. Krajský soud se tedy neztotožňuje s argumentací žalovaného, když má za to, že z důvodů shora uvedených je nezbytné rozlišovat mezi odvolací procedurou jako celkem a správním řízením, které je toliko jednou z jeho součástí. Pokud akademický senát znovu projedná návrh na odvolání žalobce

z funkce děkana a bude-li tento návrh zákonným způsobem přijat, bude následně předložen rektorovi k rozhodnutí podle ust. § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách. Nepůjde však o návrh identický, a proto jeho podáním rektorovi bude zahájeno nové správní řízení, jehož předmětem bude onen nový návrh. Pro úplnost krajský soud uvádí, že argumentaci žalovaného přirovnáním procedury odvolání děkana k průběhu trestního řízení považuje za zcela nepřipadnou, když má za to, že optikou procesních postupů orgánů činných v trestním řízení nelze poměřovat součinnost akademické samosprávy a rektora jako správního orgánu v procesu odvolání děkana. Nevhodný je také přírůbek s ústavní žalobou dle článku 65 Ústavy, neboť postup senátu a Ústavního soudu nelze označit za součást jedné a téže procedury.

15. Krajský soud proto uzavírá, že povinností žalovaného je ukončit řízení o návrhu akademického senátu na odvolání žalobce z funkce děkana, který byl soudem shledán nezpůsobilým podkladem pro rozhodnutí o odvolání a v rámci tohoto dosud neskonalého řízení neexistují žádné důvody k vydání předběžného opatření, neboť zde nejsou právní vztahy, které by bylo zapotřebí zatímne upravovat. Vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný překročil věcnou souvislost s probíhajícím řízením, čímž se dopustil zásadního procesního pochybení spočívajícího v nedostatku důvodů rozhodnutí. Proto krajský soud napadené rozhodnutí zrušil (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
16. Jelikož krajský soud rozhodl o žalobě meritorně, z důvodu nadbytečnosti již nerozhodoval o návrhu na odkladný účinek žaloby.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů za právní zastoupení, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění), tj. celkem 6 800 Kč. Tato částka byla v souladu s ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu, tj. na částku 8 228 Kč. Náhrada nákladů tedy představuje celkovou částku 11 228 Kč.
18. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 20. září 2018

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu